

Шефани Ташински

Пуканките

Не забравяй, че съм до теб!

Ein Feuerwerk für Motte

© 2013 Arena Verlag GmbH, Würzburg

Text © Stefanie Taschinski

Einband und Vignetten: Silke Schmidt

Alle Rechte vorbehalten.

Не забравяй, че съм до теб!

Превод Александра Станимирова Попова

© Издателство „Флюм“, 2015

ISBN 978-619-199-040-5

Израфани Ташински
Пуканките

Не забравяй, че съм до теб!

Издателство „Флюм“

Благодаря от цялото си сърце на моето
семејство, което отново с много любов,
търпение и хиляда и една идеи подкрепи
работата по писането на тази книга.
Обичам ви!

Песен 1

Оризът пудинг и неправилни глаголи

sing sang a
sang

От леко откряхнатия прозорец на училищната библиотека се носеше аромат на лято. Смесца от мирис на горещ асфалт, цъфнал жасмин и наденички погъделичка ноздрите на Моме и коремът ѝ закъркори. Вместо да иде в стола, на обед тя дойде в библиотеката, за да хвърли един поглед на неправилните глаголи по английски преди контролното следобед.

Ех, ако и тя беше живяла в Канада като Лу, сега нямаше да има нужда да пропуска обяда! Не беше честно! Братовчедка ѝ изобщо не трябва-ше да учи по английски. Напротив, понякога дори сънува на английски! Допреди няколко седмици на Моме щеше да ѝ е все едно, дори Лу да сънува на суахили или мандарин. Всъщност в началото изобщо не можеше да я понася и опита всичко, за да я разкара. Ако някой тогава ѝ беше казал, че с Лу ще станат приятелки, и то най-добрите, със сигурност щеше да му се изсмее.

Моме задъвка нервно молива си. Едночасовата обедна почивка почти свършваше. След по-малко от десет минути щеше да дойде господин Джон – домакинят, за да заключи. А тя не беше минала и половината от глаголите! С мрачен поглед Моме прелисти страницата и преписа поредния глагол.

„*See, saw, seen. Seek, sought, sought. Sing, sung, sung...*“

Моме спря и погледна отново учебника. По дяволите, пише се с „а“, не с „и“. Нервно задраска последните гуми и написа отново – „*sing, sang, sung*“. Думата я върна към първия концерт на „Пуканките“. Не беше минал и месец от тогава и Лу все още говореше с въодушевление за този звезден миг.

За Моме обаче случилото се беше свързано с ужасен спомен. Все още чуваше граченето на Лу. Колкото и хубаво да пееше братовчедка ѝ на репетиции, излезеше ли пред публика, гласът ѝ просто изчезваше. В онзи момент на Моме ѝ се прииска да се махне от сцената и добре че тогава Били грабна микрофона и запя заедно с Лу. За секунди сценичната треска на Лу изчезна и двете с Били изпяха песента „От друга звезда“. На края на изпълнението по лицето на Били се прокрадна лека усмивка. За малко им се размина. Песента беше много яка! Неслучайно след училищния концерт дни наред песента беше основна тема за разговор в училището. Имаше обаче един мъ-

ничък проблем – Били!

Моте подхвана следващия ред глаголи – „*sell, sold, sold*“.

Всяко нещо си има цена.

Моте толкова се беше задълбочила в думите, че не чу как вратата на библиотеката се отвори и вътре се промъкна гребничко момиче с руса коса, сплетена на рошава плитка. То притеснено се огледа.

– Господин Джон го няма – прошепна то.

Заг нея се показва още едно момиче. Беше с една глава по-високо, с кестенява коса и криеше нещо под карираната си риза, пусната свободно над гънките ѝ.

– Нали ви казах? – прошепна Лу и тръгна към Моте. – Донесли сме ти нещо – каза тя и измъкна изпод ризата си пластмасова кутийка.

Моте вдигна очи.

– Лу? Роза? Мислех, че сте ме забравили.

– Не можем да оставим пианистката ни да умре от глад – каза Лу и отвори капака на кутията.

– Оризов пудинг с черешки! – зарадва се Моте. – Но как...

– Тагааам! – Роза победоносно извади лъжичка от горба си.

Моте я грабна и се нахвърли на пудинга.

– Страхотни сте!

– Знаем! – засмя се Лу.

Роза седна на масата.

– Е, приключи ли с английския?

– Не, само си скъсах нервите! – проломоти Моме с пълна уста.

Лу затвори учебника.

– Стига ти толкова за днес!

– Я кажете, знаете ли кога ще имаме контролно по немски? – попита Моме.

– Дейвид спомена нещо за вторник. Възможно ли е? – отвърна Роза.

– Вторник?! – Моме едва не се задави. – Ама в четвъртък е по математика!

– Е, така е – Лу потупа Моме по гърба. – Вторник по немски, четвъртък по математика. Лудница преди ваканцията.

– Абсолютно – съгласи се Моме и обра внимателно с лъжичката последните остатъци от пудинга. – А трябва да подготвя и глупавия реферат за гръцката митология!

– Е, господин Визе не е толкова строг – успокои я Роза.

– Ще разкажеш малко за Зевс и гръцкото вино и готово! – опита се да я окуражи Лу.

– Как ли пък не, Лу – стрелна я Моме. – А може би, ако донеса маслини и гъздики, петицата ще ми е в кърпа вързана.

Лу тъкмо искаше да отвърне нещо, когато вратата на библиотеката се отвори и вътре нахлу едно червенокосо момиче.

– Не мога да повярвам! – къдриците на Били гневно се разлюляха, а на челото ѝ се появи гъл-

бока бръчка. – Не могат да постъпват по този начин! Не и с МЕН!

Моме, Лу и Роза се спогледаха.

– С Йохана ли се скара? – попита Роза, която знаеше, че Били често се кара с по-голямата си сестра.

Били захвърли смачкан лист хартия на масата.

– Госпожа Шнайдер свали статията ми от таблото!

– Били, давай малко по-спокойно! – изпъшка Моме.

Лу разгъна листа. Беше статията, която Били написа за училищния вестник:

„Нова момичешка банда в училище „Лесинг“ започва ударно: „Пуканките“ побъркват публиката с първия си концерт!“

Естествено, Били се беше погрижила да публикуват и огромна снимка на бандата.

Били потропа нервно с пръсти по масата.

– Свиквам незабавно кризисно събрание на „Пуканките“!

– Но госпожа Шнайдер всяка седмица маха старите статии от таблото – намеси се тихичко Роза.

– А статията за нашия концерт седя там дори две седмици – напомни Лу на Били.

– Не разбирате ли? – разбесня се Били. – Трябва да се пише за нас! Ако хората не знаят кои сме, няма да дойдат на следващия ни концерт!

И тогава ще забравят за „Пуканките“! И ако тъпата Шнайдер не иска тази статия да е на таблото, тогава ще напиша нова! Може да направя поредица, ще представя всяка една от нас поотделно и...

– Спри за малко! – прекъсна я Моте. – Не знам какво мислят Лу и Роза по въпроса, но според мен бъдещето на групата ни не зависи от това, дали ще висим на някоя дъска, а дали правим добра музика!

Роза закума бързо.

– Трябва да го правим за удоволствие. Репетициите, участията, всичко това!

– Вие явно не схващате! – въздъхна отчаяно Били и погледна към Лу. – Най-важното нещо е имиджът ни пред публиката и колкото повече хората знаят за нас, толкова ще сме по-известни! Ако не ни знаят, все едно не съществуваме и можем да зарежем всичко.

Лу сгъна листа със статията.

– Смятам, че ако Били иска да напише нова статия, това е много мило от нейна страна.

– Луууу, моля те! – Моте погледна изненадано братовчедка си.

– Мислех си за поредица от статии за всяка от нас – въодушеви се Били. – Трябва ни истинска пиар кампания...

Но сега Лу поклати глава.

– Не, Били, това, което ни трябва, е нова песен!

